

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/35/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320010185
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320010185.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.LM, MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. marca 2022, v trestnej veci obž. Q. N. stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa 157 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaní prokurátora a poškodeného K. L. proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp.zn. 4T/33/2020 zo dňa 02. júla 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie prokurátora.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie poškodeného K. L..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp.zn. 4T/33/2020 zo dňa 02. júla 2021 bol obžalovaný Q. N. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že

dňa 15.04.2019 v čase okolo 17:30 hod. pred rodinným domom č. 220 v obci J., okres H., potom čo prišiel do konfliktu s K. L., a to z dôvodu, že mal K. L. svojím vozidlom pri otáčaní prejsť po pozemku, kde pri tomto konflikte sa mali navzájom verbálne napádať a strkať, následne pri vyhrotení tohto konfliktu, počas toho, ako sa ho K. L. pokúšal udierať a strkať, tento spadol na zem smerom dopredu na kolená tak, že hlavu a ruky mal pri nohách K. L., pričom ako sa dvíhal zo zeme, tak sa rukami chytil nôh K. L., čím došlo k ich fixácii a podtrhnutiu, kedy K. L. stratil rovnováhu a spadol rotačným pohybom v smere doľava, pričom v dôsledku takejto fixácie nohy a rotačného pádu došlo k zraneniu ľavej dolnej končatiny K. L., a to trieštivej špirálovitej zlomenine distálnej časti predkolenia vľavo s predpokladanou dobou liečenia a obmedzenia v obvyklom spôsobe života 84 až 98 dní, pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku boli poškodení K. L., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom J. XXX, okres H. a Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874, odkázaní s ich nárokmi na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali ihneď po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor, v celom rozsahu v neprospech obžalovaného a splnomocnenec poškodeného K. L. voči výroku o náhrade škody. Prokurátor v neskoršie preložených dôvodoch odvolania v úvode rekapituluje výrokovú časť napadnutého rozsudku, s ktorou sa nestotožňuje, pretože súd vyhodnotil dôkazy jednoznačne v prospech obvineného Q. N. s poukazom na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obvineného. Obž. Q. N. aj keď vinu v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní popiera, je podľa jeho názoru dostatočne usvedčovaný výpoveďou poškodeného K. L., ktorý vo svojich výpovediach popísal podrobne spôsob akým ho obžalovaný chytil za nohy a tak došlo k jeho pádu na asfalt viac na ľavú stranu

a obžalovaný mal ešte na neho skočiť. Tak vlastne mu obžalovaný spôsobil zranenie a to zlomeninu nohy v časti predkolenia vľavo, čo hneď aj obžalovanému na mieste povedal. Ostatní k veci vypočutí svedkovia a to S. H., N. C., K. N. a N. N. v čase incidentu medzi obvineným Q. N. a poškodeným K. L. na mieste prítomní neboli a situáciu vo svojich výpovediach popísali až po incidente, pričom cituje z ich výpovedí. Súčasne popisuje závery zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctva MUDr. Dušana Sukovského týkajúce sa zranení, ktoré utrpel poškodený L.. K mechanizmu vzniku zranenia znalec uviedol, že v čase vzniku zlomeniny došlo k rotácii tela poškodeného pri zafixovanej ľavej dolnej končatine o podložku, pričom rotácia tela menovaného smerovala proti smeru hodinových ručičiek, t. j. po ľavej ruke. Poškodený mohol mať predkolenia fixované rukami Q. N.. Poranenie ľavého predkolenia poškodeného nevzniklo na základe priameho mechanizmu, t.j. nie na základe priameho pôsobenia vyvolávajúcej sily, t.j. nie na základe napr. kopnutia do miesta zlomeniny. Pri incidente utrpel zranenie aj Q. N., ktoré prokurátor bližšie rozvádza a rozoberá mechanizmus ich vzniku. Z uvedených dôkazov jednoznačne vyplýva, že medzi obv. Q. N. a poškodeným K. L. došlo v kritickom čase k slovnej výmene názorov a k vzájomnej šarvátke, pri ktorej obvinený Q. N. utrpel drobné poranenia a poškodený K. L. utrpel trieštvú zlomeninu časti predkolenia vľavo, tak ako je to uvedené v znaleckom posudku z odboru zdravotníctva, pričom k zraneniu poškodeného K. L. došlo pri zafixovaní jeho nôh rukami obvineného Q. N., následnej rotácii tela okolo takto zafixovaných dolných končatín a k jeho pádu na zem. C. na vyššie uvedenú dôkaznú situáciu navrhol zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vec mu vrátiť, aby vo veci znova konal a rozhodol.

K takto podanému odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. Obž. Q. N. sa stotožňuje s rozsudkom okresného súdu ako aj s jeho odôvodnením. Obžalovaný opakovane vypovedal na hlavnom pojednávaní. Zotrval na svojich predchádzajúcich výpovediach. Opisal celý priebeh skutku. Jeho výpovede boli konzistentné, bez vnútorných rozporov. Jeho výpoveď potvrdil nepriamo aj znalec so svojimi závermi v znaleckom posudku a svojim spôsobom aj samotný poškodený. Boli preukázané aj zranenia obž. Q. N., ako aj poškodenie jeho pracovného odevu. Obž. Q. N. sa len bránil útokom poškodeného a trvá aj naďalej na svojich výpovediach. Dáva do pozornosti aj rozhodnutie vyšetrovateľa OR PZ Humenné, ktorý mal rovnaký názor ako prvostupňový súd. Navrhol, aby odvolanie prokurátora krajský súd v celom rozsahu zamietol.

Z podania splnomocnenca poškodeného, ktorým sa vyjadruje k odvolaniu prokurátora vyplýva, že ho považuje za dôvodné a vecne správne. Domnieva sa, že z vykonaného dokazovania je dostatočne preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, ktorý je mu v obžalobe kladený za vinu. Súd podľa jeho názoru nesprávne vyhodnotil zabezpečené a vykonané dôkazy jednotlivito, ako aj v ich súvislostiach a to jednoznačne v prospech obžalovaného Q. N.. Má za to, že obžalovaný bol dostatočne usvedčovaný výpoveďou poškodeného K. L. ako aj znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva vypracovaného MUDr. Dušanom Sukovským. Súd aj napriek tomu, že obžalovaný mal v konečnom dôsledku takmer všetky poranenia spôsobené vlastným pričinením, a to pádom, mal za preukázané, že poškodený fyzicky útočil na obžalovaného a aj napriek záverom znaleckého posudku a závažnému zraneniu obžalovaného (pozn. súdu - splnomocnenec mal na mysli pravdepodobne poškodeného) nemal za preukázané útoky obžalovaného na poškodeného. Cituje závery zo znaleckého posudku hore uvedeného znalca. Má za jednoznačne preukázané, že medzi obžalovaným Q. N. a poškodeným K. L. došlo v kritickom čase k slovnej výmene názorov, po ktorej utrpel Q. N. drobné poranenia a poškodený K. L. utrpel trieštvú špirálovitú zlomeninu časti predkolenia vľavo, tak ako to je uvedené v závere znaleckého posudku, pričom k zraneniu poškodeného došlo v dôsledku zafixovania jeho nôh rukami obžalovaného Q. N., následnej rotácii tela okolo zafixovaných nôh a k jeho pádu na zem. Je presvedčený, že vykonané dôkazy svedčia jedinému možnému a logickému záveru, že obžalovaný sa dopustil skutku, ktorý je mu v obžalobe kladený za vinu a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia

§ 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné a odvolanie poškodeného je podané neoprávnenou osobou.

K odvolaniu poškodeného krajský súd uvádza nasledovné.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por., ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Podľa § 307 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, rozsudok môže odvolaním napadnúť poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.

Z uvedeného teda vyplýva, že poškodený má právo podať odvolanie voči rozsudku len v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 307 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda iba čo do výroku o náhrade škody. Odvolanie poškodeného proti oslobodzujúcemu rozsudku smeruje však svojou povahou proti výroku o vine a takéto odvolanie poškodenému neprislúcha.

V zmysle § 316 ods. 1 Tr. por., odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.

Podľa už ustálenej súdnej praxe, ak podá poškodený odvolanie proti výroku oslobodzujúceho rozsudku, ktorým bol podľa § 288 ods. 3 Tr. por. odkázaný so svojimi nárokmi na náhradu škody na civilný proces, ide o odvolanie podané neoprávnenou osobou, a preto ho odvolací súd zamietne podľa § 316 ods. 1 Tr. por. (prim. R 43/1967).

V dôsledku uvedeného v danom prípade bolo potrebné, aby krajský súd zamietol odvolanie poškodeného K. L., ako osoby neoprávnenej v súlade s ust. § 316 ods. 1 Tr. poriadku a preto sa ani nezaoberal týmto odvolaním v rozsahu uvedenom v § 317 ods. 1 Tr. poriadku.

Krajský súd následne preskúmal na základe odvolania prokurátora napadnutý oslobodzujúci výrok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a v tejto súvislosti poukazuje na vykonané dokazovanie týkajúce sa skutku, ktorý bol obžalobou posúdený u obž. Q. N. ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zákona.

Okresný súd na hlavných pojednaniach vykonal rozsiahle dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli prvostupňovým súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne. Rozsudok súdu I. stupňa obsahuje podrobné odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov.

Odvolací súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, krajský súd na toto rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu odkazuje.

V prejednávanej trestnej veci sa v rámci dokazovania vytvorili dve skupiny dôkazov. Na jednej strane išlo o dôkazy, ktoré potvrdzovali výpovede obžalovaného, na strane druhej boli dôkazy, ktoré ho mali usvedčovať zo spáchania trestnej činnosti.

Medzi usvedčujúce dôkazy patrila len výpoveď poškodeného K. L., ktorému mal obžalovaný kritického dňa vulgárne nadávať a mal strčiť doňho, čo mu on opätovoľ, pričom obžalovaný ho mal začal boxovať. Poškodený ho preto stiahol na zem, na čo obžalovaný ho hneď chytil za nohy v oblasti píšťaľ smerom nadol, v dôsledku čoho poškodený spadol na chrbát na asfalt, trochu viac na ľavú stranu, lebo neudržal rovnováhu. Obžalovaný v tom momente na neho skočil a v tom poškodený pocítil, ako mu niečo prasklo.

Obžalovaný naproti tomu vypovedal, že bol to práve poškodený, ktorý mu vulgárne nadával, že sa na jeho pozemku otočil a pritom ho napadol a ako ho bil rukami, tak obžalovaného strhol za bundu na zem. Tento spadol k jeho nohám a ako spadol na zem, hlavu mal dole, kľáčal, pričom poškodený ho stále udieral. Obžalovaný nevedel, čo má robiť, chytil sa rukami nôh poškodeného, niekde v oblasti členkov, ale nevedel uviesť kde presne, lebo bol v strese, aby sa nejako postavil, pričom poškodený ho stále udieral do zadnej časti hlavy, krku. Keď sa dostal do pokľaku videl, ako sa pohol poškodený s pravou nohou dozadu, ako keby ho chcel kopnúť, nato on „vyšiel“ rukami po poškodenom, smerom nahor, poškodený bol v záklone a vtedy sa obžalovaný zvalil na poškodeného. Spadli na zem, kde obžalovaný

chytil poškodenému ruky, pretože ten ho chcel stále udierať. Obžalovaný povedal poškodenému dvakrát nech prestane, na čo ten následne povedal, že ho bolí noha.

Vypočutí svedkovia S. H. a N. C. neboli svedkami predmetného incidentu, prišli tam neskôr a ani nevedeli uviesť, kto mal predmetný incident vyvolať, avšak potvrdili, že videli zranenia obžalovaného na kolenách (tiekla mu tam krv) a na tvári, ako aj poškodenie jeho vecí -potrhanú montérkovú blúzu a roztrhnuté nohavice na kolenách obžalovaného a zlomenú nohu poškodeného, ktorý nemal iné zranenia. Ďalší svedkovia K. N. a N. N. k priebehu samotného skutku nevedeli nič uviesť, lebo tam v tom čas neboli, len svedok N. konštatoval, že poškodenému L. hovoril o tom, že sa na jeho pozemku bude otáčať auto, ktoré sťahovalo nábytok z jeho domu, čo ale samotný poškodený popiera.

Zo záverov znaleckého posudku MUDr. Dušana Sukovského, znalca z odvetvia chirurgia a traumatológie, je potrebné zdôrazniť, čo sa týka mechanizmu vzniku poranenia poškodeného, že v čase vzniku zlomeniny ľavého predkolenia došlo k rotácii tela pri zafixovanej ľavej dolnej končatine o podložku, pričom rotácia tela poškodeného smerovala proti smeru hodinových ručičiek, t.j. po ľavej ruke. Ľavá dolná končatina poškodeného bola pevne fixovaná k zemi a došlo k rotácii tela okolo takto zafixovanej dolnej končatiny. Uvedené poranenie nevzniklo na základe priameho mechanizmu, t.j. nie na základe vyvolávajúcej sily ako napríklad kopnutia do miesta zlomeniny. Znalec zároveň popísal aj mechanizmus vzniku zranení obžalovaného, ktoré pri predmetnom incidente utrpel, kedy na oblasť ľavého líca pôsobila tupá sila, ktorou mohol byť úder rukou malej intenzity a nevzniklo na základe pádu a nárazu do tvrdej podložky. Na oblasť ľavej ruky a oboch kolien obžalovaného pôsobila tengenciálna sila, ktorou mohol byť náraz do tvrdej podložky ako je asfalt, dlažba, kde na základe priameho pôsobenia pôsobiacej sily došlo k vzniku poranení: pohmoždenie malíčka ľahkého stupňa, povrchové odreniny chrčta ľavej ruky, povrchové odreniny kolena vpravo a povrchové odreniny kolena vľavo.

Vo fotodokumentácii (č.l. 96-103), ktorú okresný súd oboznámil, je zadokumentované poškodenie oblečenia obžalovaného (roztrhnuté nohavice a vrečko na montérkovej blúze) a sú viditeľné zranenia na jeho oboch kolenách, ako následok po incidente s poškodeným K. L..

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie o tom, že nebolo dokázané, že skutok je trestným činom, okrem iného poukázal na výklad pojmu nutná obrana. Nevyhnutným predpokladom pre splnenie zákonných podmienok nutnej obrany je existencia bezprostrednej hrozby alebo trvania útoku, pričom za nutnú obranu možno považovať len taký útok, ktorý sa uplatní pri priamej hrozbe útoku alebo za útokom, ktorý už začal a stále prebieha. Ak pominie hrozba útoku alebo útok sa ukončí, nutnú obranu voči útočníkovi už nie je možné použiť, v opačnom prípade sa z obrancu stáva útočník. Z uvedeného je teda zrejmé, že nutnú obranu je možné použiť iba po dobu, pokiaľ hrozba útoku alebo útok trvá na záujem chránený Trestným zákonom. Ďalšou podmienkou pre posúdenie inak protiprávneho konania ako nutnú obranu je to, aby obrana nebola zjavne neprimeraná útoku, najmä spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu. Obrana by teda mala byť tak intenzívna, aby útok odvrátila, čo znamená, že by mala zodpovedať intenzite hroziacemu alebo realizovanému útoku, prípadne by mala byť silnejšia ako útok, ale nemala by byť výrazným spôsobom intenzívnejšia. Primeranosť nutnej obrany sa tak posudzuje predovšetkým so zreteľom na použité prostriedky útoku, prihliada sa pritom i na miesto a čas odvracania útoku, ako aj na fyzické a mentálne danosti útočníka a brániaceho sa. V posudzovanom prípade súd prvého stupňa uveril verzii obžalovaného, nakoľko jeho obrana nebola v konaní vyvrátená, obžalovaný vypovedal počas celého konania konštantne a je podporovaná ostatnými vykonanými dôkazmi. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že útočníkom bol poškodený, ktorý prišiel na miesto pod zámienkou neodstránenia zábrany obžalovaným pri otáčaní sa s motorovým vozidlom. Okresný súd mal za preukázané, že obžalovaný sa snažil zabrániť poškodenému, aby pokračoval v útoku na jeho telesnú integritu. Obžalovaný teda nebol útočníkom, ale osobou, ktorá sa snažila konflikt ukončiť. Agresorom a útočníkom bol poškodený K. L.. Prvostupňový súd pritom dospel k záveru, že priamo hroziaci útok na obžalovaného zo strany poškodeného trval, a to súdiac z priebehu skutku podporeného vykonanými dôkazmi, i agresívneho správania poškodeného po skutku. Škoda spôsobená obrancom môže byť väčšia ako škoda hroziaca z útoku. Výrazne hrubý nepomer škody hroziacej z útoku a škody spôsobenej obranou však môže viesť k záveru, že obrana bola vo vzťahu k útoku celkom zjavne neprimeraná. Nevyžaduje sa, aby sa obranca striktno obmedzil len na to, čo je primerané útoku. Zákon dovoľuje, aby obrana bola intenzívnejšia než len primeraná. Hranice dovolenej obrany sú veľmi široké, ale istá krajná hranica musí byť vždy. Tá sa však musí určiť podľa konkrétneho

prípadu a konkrétnych okolností, za ktorých k nutnej obrane došlo. Zákonnodarca túto požiadavku vyjadril slovami, že obrana nesmie byť „celkom zjavne neprimeraná“

Podľa prvostupňového súdu bol to práve poškodený, ktorý prišiel za obžalovaným z miesta jeho bydliska na miesto sťahovania z dôvodu, že obžalovaný nedal drevenú zábranu späť na miesto. Na základe výsluchu obžalovaného i poškodeného bolo preukázané, že poškodený obžalovaného sťahoval za bundu na zem. Poškodený obžalovaného po celý čas fyzicky napádal. Ako obžalovaný spadol na zem k nohám poškodeného, chytil sa nôh poškodeného v oblasti nad jeho členkami, nakoľko sa chcel postaviť. Rukami sa pridržoval nôh poškodeného a rukami vyšiel po poškodenom vyššie, pričom následne obaja stratili rovnováhu a spadli na zem. Okresný súd mal za preukázané, že poškodený fyzicky útočil na obžalovaného. Útoky obžalovaného na poškodeného preukázané neboli, pričom súd prvého stupňa poukázal jednak na vek obžalovaného (viac ako 60 rokov) a poškodeného (43 rokov) a fyzickú kondíciu aktérov. Dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaného podľa názoru súdu prvého stupňa nie sú dostatočným podkladom pre vyslovenie záveru o jeho vine, keďže ten môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré nepochybne usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru. Vykonané dôkazy však jednoznačnému záveru o vine obžalovaného nenasvedčujú, keďže incident okrem poškodeného a obžalovaného nik nevidel a svedkovia sa k priebehu skutku nevedeli vyjadriť. Skutočnosti zaznamenané v znaleckom posudku znalca samé o sebe sú pre vyslovenie viny obžalovaného nepostačujúce, zvlášť v situácii, keď v prospech obžalovaného vyznievajú výpovede svedkov, ktorí vyšli z domu bezprostredne po incidente.

Z pohľadu hodnotenia spôsobu obrany, ktorej spôsob zodpovedal útoku, ako aj okolností, za ktorých k obrane došlo, bolo podľa okresného súdu nutné vyvodiť len jeden logický záver a to, že sa obžalovaný bránil v čase trvajúceho útoku na jeho fyzickú integritu primeraným spôsobom. Výsledky vykonaného dokazovania teda odôvodňovali postup podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.

Prvostupňový súd vzhľadom na oslobodenie obžalovaného spod podanej obžaloby, poškodených v zmysle § 288 ods. 3 Trestného poriadku obligatórne odkázal s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces, keďže v prípade vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku nie je ani iný postup vo vzťahu k poškodeným možný.

Poukazujúc na hore uvedené dôkazy a ich hodnotenie odvolací súd sa stotožnil so záverom okresného súdu, že výsledky dokazovania jednoznačne nepreukázali konanie obžalovaného tak, ako mu to kládla obžaloba za vinu. Krajský súd považoval rozhodnutie prvostupňového súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku za zákonné a správne.

Ani krajský súd po vykonaní všetkých do úvahy prichádzajúcich možných dôkazov a na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemôže spoľahlivo (teda bez rozumných a dôvodných pochybností) uzavrieť, že skutok, tak ako je uvedený obžalobe, je trestným činom. Ako to už uviedol aj súd prvého stupňa, existencia rozporov medzi jednotlivými dôkazmi či skupinami dôkazov nie je neobvyklá, pokiaľ však nie je možné jednoznačne určiť, ktorá z variant skutkového stavu odpovedá skutočnosti, je potrebné pri zachovaní zásady „in dubio pro reo“ zvoliť variantu pre obžalovaného najpriaznivejšiu. Táto prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúcemu spravodlivému rozhodnutiu. Zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností je ich potrebné vykladať v prospech obžalovaného a nie naopak. Odvolací súd je preto toho názoru, že bolo na mieste aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).

K jednotlivým odvolacím námietkam prokurátora krajský súd poukazuje na vyššie rozvedené právne úvahy okresného súdu, s ktorými sa stotožnil pri preskúmaní jednotlivých výrokov napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, odvolací súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Žiadnym z vykonaných dôkazov nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, aby obžalovaný konal takým spôsobom, ako mu to kládla obžaloba za vinu.

Podstatou podaného odvolania je totiž snaha prokurátora dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky strany obžaloby dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bolo vo veci aj zákonne rozhodnuté. Napokon aj verzia poškodeného, ako malo dôjsť ku vzniku jeho zranenia - zlomeniny bola vyvrátená príslušným znalcom, ktorý vylúčil vznik predmetného zranenia pôsobením priameho mechanizmu, napr. kopnutím, pádom obžalovaného na poškodeného, čo práve tvrdil poškodený K. L.. Na druhej strane výpoveď obžalovaného o jeho napadnutí poškodeným je verifikovaná predloženými dôkazmi - fotodokumentáciou jeho zranených kolien, poškodených častí odevov- blúzy a nohavíc, ako aj príslušnými lekáorskými správami o zraneniach obžalovaného, ktoré sú obsiahnuté súčasne v znaleckom posudku MUDr. Sukovského. Ani jeden z vypočutých svedkov nevidel, a teda nebol priamym očitým svedkom toho, čo sa obžalovanému kládlo za vinu, pričom žiadnym z vykonaných dôkazov nebola spochybnená obrana obžalovaného o tom, že tento sa bránil fyzickému útoku zo strany poškodeného.

Zásada náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. totiž vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Za zistenie skutočného stavu vecí preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Nie je ani dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku skutočnosť, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného. V uvedenom smere je nutné stotožniť sa s postupom súdu prvého stupňa, nakoľko výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania a tento je trestným činom. Pokiaľ neexistuje ucelená reťaz dôkazov, tak priamych ako aj nepriamych pre vyslovenie bezpečného záveru, že skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania je trestným činom a ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo. Ani krajský súd nemal za to, že obrana obžalovaného voči útoku poškodeného bola zjavne neprimeraná, pričom podľa odbornej literatúry „celkom zjavné“ je to, čo je nepochybné, jasné, očividné najmä z hľadiska predstáv osoby, ktorá sa bráni (pozri R 41/1980). Slovom „celkom zjavne“ sa vyjadruje veľmi široká možnosť konať v nutnej obrane. Hranice obrany „nie celkom zjavne neprimeranej“ sú oveľa širšie než obrany „primeranej“. Kritériom celkom zjavnej neprimeranosti obrany sú všetky okolnosti konkrétneho prípadu, najmä však spôsob útoku (charakter útoku, proti akým záujmom útok smeruje, spôsob jeho vykonania, použité prostriedky), miesto a čas útoku (či k útoku došlo na osamelom mieste bez možnosti pomoci iného, v nočných hodinách), okolnosti vzťahujúce sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu (pomer fyzických síl, pomer pohlaví). U nutnej obrany nie je podmienkou jej subsidiarita. Je právom občana či sa rozhodne pre obranu alebo pre iné východisko (napr. privolanie polície). Ak má byť nutná obrana úspešná, môže a niekedy aj musí napadnutý použiť intenzívnejšie konanie alebo účinnejšie prostriedky, než použil útočník. Od brániaceho sa nemožno žiadať, aby vyčkával a spoliehal sa na náhodu, že škoda, ktorá objektívne i podľa jeho predstavy z útoku hrozí nenastane, a aby nepoužil primerané a dostupné prostriedky, aby hroziaci útok znemožnil a útočníka zneškodnil. Pritom je potrebné vychádzať zo zásady, že riziko vyvolané útokom <<http://www.beck-online.cz/legalis/document-view.seam?type=html&documentId=nnptembqhfpy6boov2g62y&conversationId=928670>> by mal niesť útočník, a nie obranca. Útočník svojím jednostranným konaním totiž vyvolal situáciu, za ktorej bola použitá nutná obrana, a preto by sa ustanovenia § 25 malo uplatňovať v prospech obrancu čo najvýraznejšie a najširšie (samozrejme v súlade so zákonom). Konanie v nutnej obrane nemôže byť považované za útok, pretože nespĺňa podmienku protiprávnosti. Obrana sa pritom nemusí obmedzovať len tzv. „pasívnu obranu“ (ustupovanie, odvracanie rán a pod.) ale môže byť aj aktívna, pokiaľ neprekročí obranca medze nutnej obrany, pričom sa z brániacej osoby nestáva útočník. O tom, kto je obranca a útočník rozhoduje zásadne iniciatíva na začiatku stretnutia a nie jeho ďalší priebeh. Podľa názoru aj odvolacieho súdu, bol to práve poškodený, ktorý ako prvý napadol obžalovaného, pričom ho stiahol na zem, kde ho ešte fyzicky napádal (viď preukázané zranenia obžalovaného), pričom obžalovaný sa snažil dostať zo zeme, chytil poškodeného za nohy (minimálne mu musel fixovať ľavú nohu) a snažil sa postaviť, pričom

podľa záverov znaleckého posudku, práve v tomto okamihu došlo k rotácii tela poškodeného okolo takto zafixovanej dolnej končatiny a následne k vzniku zlomeniny. V tom čase útok poškodeného voči telu obžalovaného trval (udieranie do zadnej časti hlavy, krku a tela). Za takto zistenej situácie bolo potom správne aj podľa názoru krajského súdu dospieť k záveru, že obrana obžalovaného nebola zrejme neprimeraná povahe a nebezpečnosti útoku a že jeho konanie nie je trestným činom.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok prokurátora vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku a súčasne zamietol odvolanie poškodeného ako neoprávnenej osoby v zmysle § 316 ods. 1 Tr. poriadku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.